

September 2022

Honger

ongeopende, knisperende mueslirepen
een zak brood, een mes, een pot pindakaas
schriften en kruimels, toetsen en vette vegen
prut en gekleurde vlekken op gedroogd papier

we hebben honger! het knaagt in onze maag
het knarst in onze hersenen, of lege schedels?
overheen gebogen tijdens hoorcolleges
vermalen handen en vingers moeilijke woorden,
kauwen toetsenborden taaie equations

ontbijt vergeten? wacht nog maar even,
het is bijna pauze, tijd om een broodje te smeren
op je uitklaptafel, achterin de grote zaal
geurt het verdacht naar krijt én kaas

we consumeren vette happen en dikke plakken
aan duizenden pagina's tekst, woorden opgeslokt
als borrelnootjes op een gezellige avond, kauwen we nog?
hebben wij 8 weken de tijd om deze pan van letters
en nummers, te koken tot een vijfsterrenmaaltijd

staan wij echter ook bekend voor onze studentenhap
laag in kosten en werk, soms te gaar of te slap
kan het gretig eten van deze maaltijden
alleen maar leiden tot buikpijn, zodra studenten
overgekookt in de tentamenperiode aangekomen zijn

-bakken we er niks meer van

Oktober 2022

Thuis (thuis)

we gaan op reis en we nemen mee
alles wat we denken nodig te hebben
de kleren die we het liefst dragen
het boek dat we nog uit moeten lezen
dat aandenken dat we niet achter kunnen laten
en nog een beetje meer dan dat

want het wordt een lange tocht

we hebben ruimte voor meer, maar
zonder dat we het weten vult onze bagage zich langzaam op
pakken we onze tassen, koffers, dozen uit
in ruimtes van drie bij vier, of nog kleiner

hebben we opeens twee kamers
maar dat hebben we zelf soms nog niet door
verdelen onze bezittingen zich over twee ruimtes
een die we al zo lang kennen
een die we ons langzaam eigen maken

tellen we opeens tweemaal thuis (thuis)

en met iedere reis, emigreren eigendommen mee
'die boeken wilde ik nog herlezen'
'die jas wil ik eigenlijk nog een keer aan'
en komt soms op een gegeven moment
zelfs de was niet meer terug

worden we volwassen op een ander moment van ons leven

vraag ik me af, of het thuis van onze oude huizen
nog wel het thuis is van onze studentenkamers
hoe voorzichtig we het ook met onze bezittingen
hebben geprobeerd herop te bouwen

heb ik dat thuis van thuis tot nu toe
nog niet teruggekregen

November 2022

Sterrenstof

het borrelt, het bruist, het zittert en het suist
in mijn hoofd achter mijn open ogen
al die belangrijke woorden die worden gesproken
het prikkelt in mijn oren, ik kan het niet meer horen!

dikke boeken, lange weken, moeilijke toetsen
makkelijk is het niet, weinig wordt het allerm minst
struin ik door een bos vol bomen met duizenden paden
gaan ze niet bergaf, maar klimmen ze alleen hoger

opgeven gaat ons soms gemakkelijker af

maar! zie hier! tussen de bladeren, de teksten
de zinnen, de regels, de letters en de tekens
daar brandt wat, zo hard en zo zacht
zo fel, gloeit het schaduwen achter in mijn schedel

ik wil het weten! weten! en verder bevatten
dat is kennis, een kaart van de wereld voor zovelen
tintelt het in mijn vingers, klopt mijn hart nog zo hard
een route naar een schat die ik durf te stelen

want het zijn de magische woorden die beelden
toveren die we alleen hadden kunnen kennen
door in de diepte te struinen, of tussen atomen te schuilen
ik kijk mee over de schouder van eeuwenoude mensen

en zoveel! zoveel meer! het zijn de sterren, de leegte
en al de bijzondere stof ertussenin
dit weten zonder het ooit aan te kunnen raken

dus ik hoor je! ik hoor je! ik luister naar je
je mooie woorden, je moeilijke woorden
en dan ook nog in hun simpelste vorm

kennis, wat heb ik je lief, wat laat je me leven
zeker als ik voor even, de rest niet meer zeker weet

December 2022

De hond die er niet meer was

op een dag was de man er niet meer
toch mocht ik hem voor een tijdje aanhoren
toen hij er nog was, voordat hij er niet meer was

hij is voor altijd een vreemdeling gebleven
vanuit mijn verborgen toeschouwersperspectief
vanuit mijn veilige kamer met open ramen

heel sporadisch namelijk, en toch met regelmaat
verloor hij zijn hond in het Noorderplantsoen
over het water, tegenover mijn huis en mijn kamer
zijn stem draagt zo ver, een naam die blijft haken

en dan wachtte ik weer af, tot hij zijn hond verloor

tot de man er niet meer was, een puzzelstukje
verdwenen uit mijn dagelijks leven

ik heb er nog meer, vreemdelingen
die allemaal een gaatje vullen in mijn achtergrond
onze ritmes overlappen als een Venn-diagram
terwijl wij elkaar nooit beter zullen kennen

de stamgasten die ik herken door het raam
in een kroeg waar ik nooit heen ga
tijdens mijn wekelijkse avondwandeling

dezelfde caissières die elke donderdag
in de supermarkt moeten werken
terwijl ik mijn boodschappen doe

tot sommigen er niet meer waren, of
ik voortaan een andere route nam
en dan heb je niet eens door
dat het de allerlaatste keer was

ik mis die vreemdeling, het idee, de stem
het gezicht dat ik nooit zal herkennen
maar zijn hond, die me aan de mijne doet denken

ze hadden allebei dezelfde obscure naam
en dezelfde irritante neiging om weg te lopen

dus ik mis de man die er niet meer was
misschien is hij er nog, en heeft zijn hond
gewoon geleerd zich te gedragen

Januari 2023

Terugblik

soms is het moeilijk om terug te kijken
naar alles wat er gebeurd is en alles wat me geraakt heeft

dit jaar en de vele andere daarvoor

dan is het alsof ik op de fiets zit in de koude wintermaanden
rode neuzen, koude vingers en witte ademwolken
op die lange dagen wanneer het donker te snel valt
snellen mijn wielen vooruit om thuis te komen

dan vraag ik me af of mijn achterlicht wel brandt
maar mijn tempo gunt mij geen tijd om te stoppen
om even, rustig stil te staan aan de kant van de straat
om even, zonder angst om te vallen terug te kijken

in plaats daarvan, weet ik zeker wat wij allemaal zullen doen
handen aan het stuur, voeten op de trappers, de blik gericht op vooruit
wringen wij onze lichamen uit om ons heel kort om te draaien
om te peilen of dat irritante achterlicht wel brandt

want dan worden we verplicht er iets aan te doen

en dan wordt het moeilijker om terug te kijken
omdat we heel even, heel even, niet vooruit kunnen kijken
terwijl wij met grote vaart over de gladde kinderkopjes vliegen

soms is het makkelijk om terug te kijken

dan kaatst de wereld alles zo makkelijk naar me terug
in ieder reflecterend oppervlak dat er mag zijn
de spiegel in mijn badkamer op een vroege ochtend
de ramen in de straat omzoomd door witte kozijnen

dan herken ik mijn ogen, mijn gezicht, mijn postuur
maar ook alles wat er vroeger was geweest
mijn keuzes, mijn ervaringen, mijn ontdekkingen
weerspiegelt wie ik nu ben geworden

ook dat deel van mijn vroegere zelf
zo veel goede dingen, maar ook nog steeds de slechte
word ik gedwongen om bij mezelf naar binnen te kijken
zonder enige uitwijkmogelijkheid

dan kan ik niet aan de starende reflectie ontsnappen
zonder dat mijn ogen voor altijd dichtblijven

maar ik kom uiteindelijk alleen nog maar vooruit
zodra ik erken wat er achter is blijven liggen

hoe makkelijk of hoe moeilijk het soms is om terug te kijken

een beter antwoord heb ik nog niet
en een makkelijke oplossing evenmin

misschien ben ik daar nog te jong voor
vraag me maar de volgende morgen

Februari 2023

Pas op, dit is een lelijk gedicht

soms wil het even niet

dus ik waarschuw je, ik vraag je, luister alsjeblieft
ik heb je gefluisterd, verteld, verklapt, dit is en blijft een lelijk gedicht
ik geef je toestemming om te stoppen, hiervan weg te rennen
maar dan verlies je ook het recht om een gedeelte van mij te kennen

en dat is je vergeven, want soms hebben we de ruimte niet

dan wordt dit de regel om af te haken

want hier zijn geen mooie, prachtige woorden voor
geen lange vergelijkingen, geen muren om achter te verstoppen
het blijft lelijk, het is niet prachtig, het is het niet waard

dan wil het verdomme allemaal even niet meer
en wil ik geen glanzende woorden vinden om dit te beschrijven

want het zijn eerst de borden, de glazen, de pannen die blijven liggen
restanten die niet worden opgeruimd en niet meer worden gebruikt
het stof dat zich lijkt neer te leggen, de broek die niet verder komt
dan de hoek van de kamer voor een lange, lange tijd

het zijn de donkere gordijnen die vaker dicht blijven
want dat voelt zo veilig en de comfortabele slaap komt te weinig
of juist te veel, maar dan zijn er de nachtmerries die me teisteren
dan is zelfs de binnenkant van mijn hoofd niet meer zo veilig

het zijn mijn eigen gedachten die niet meer mijn vrienden blijven
hoe kan ik dan ook leren om om hulp te vragen?
als ik al bij de kleinste dingen aan mezelf begin te twijfelen
vraag ik mezelf zo makkelijk af of ik wel hulp verdien

of het is zo vol met pijn, de diepe pijn, de oppervlakkige pijn
langdurige pijn in de vingers, de armen, de benen, het hele lichaam
de tranen die niet willen komen en de tranen die dreigen
mijn longen helemaal vast te grijpen en uit te knijpen

soms is het allemaal tegelijk
het is zoveel, het is te veel, het is oh zo lelijk

want ik beseft dat ik niet de enige ben, en jij bent niet alleen

en weet, dat ik je hoor, dat ik je zie, ik weet dat jij daar bent
tussen het publiek of tussen deze letters

en als je het mij toestaat, dan houd ik je vast
de druk in je keel, in je borst en in je ogen
dan knijp ik het allemaal weg of laat het allemaal los

en weet, dat ondanks alles, ik heb je zo, zo, zo lief
want dit is en blijft een lelijk gezicht om jezelf in te herkennen

Maart 2023

Dag tegen de nacht

de dagen worden weer langer, de nachten korter
's ochtends vertrekken we niet meer in het volle donker
en na een korte tijd flikkeren de straatlampen uit
tijdens onze vroege, nog koude tocht op weg van huis

zo wordt onze wisseling aangekondigd, van onze ronde
in de baan van de aarde, tot we eind maart voor heel even
evenveel licht krijgen als de andere, verre kant van de aarde
en dan mogen we van het exces genieten tot een halfjaar later

met zo'n luxe raken we toch die angst voor het donker niet kwijt
begint de overmaat van licht juist bij de kleine dingen
de rode achterlampen die maar blijven branden in de stalling
durven we geen fietslampen aan te raken uit heiligheid?

ik zie de lichten, de zachte, de felle, de raar gekleurde
als ik wandel door de stad, door de straten, langs de gracht
ik zie de blauwe flikkering van beeldschermen diep in de nacht
en de zachte, kleine lampen van de mensen die ook nog waken

ik snap het wel, want soms kan ik ook niet slapen, maar
het zijn de winkels, de supermarkten met spotverlichting
ik vraag me af wie er nog om één uur 's nachts
naar nieuwe schoenen en laarzen wil gaan staren

met al dat licht is het niet zo donker?
zo was ik ooit bang voor de diepe nacht
en soms nog wel een beetje, in de grote stad

en toch, laat de lampen maar achter, waar het gekreukeld landschap
van gebouwen zich uitwrijft tot platte landen en paden
dan keer ik mijn blik van de gele gloed af
dan kijk ik omhoog, voorzichtig op de fiets, op het pad
daar prikken duizenden sterren door het overstemmende donker

dan is de nacht nooit meer iets om bang voor te worden

en heel misschien durft iemand dan wel mijn achterlamp uit te zetten
zodat ik ook minder op nieuwe batterijen hoeft te letten

April 2023

Hoogtevrees

ik vraag me af

als ik opeens vleugels zou groeien
gemaakt van zacht dons en scherpe veren
die uit mijn schouderbladen bloeien

zou ik dan nog bang zijn om te vallen?

voor de klap als ik in contact met de aarde kom
voor de pijn die dan uit mijn zenuwen vonkt

voor alle angst die grote hoogtes uit mij blijkt te halen

want als ik vleugels had, dan zou ik ver vliegen

dan zou ik mij op de toppen van de wereld
tussen twee afgronden laten balanceren
glij ik mee over hun uitgestrekte, oude ruggengraat
als een slang die niet te beheersen valt

tot ik zonder vrees van de klippen mag springen
terwijl het woeste water mijn voeten toch niet kan raken
zweef ik door op het momentum tot een stuk zee
waar boven en onder niet meer te zijn onderscheiden

en de wind, mijn vriend, blijf ik respecteren
zodat hij mij mee durft te dragen, om als laatste stap
de ontastbare wolken aan te mogen raken
en een stukje met mijn vleugels af te snijden

daar ergens tussen de sterrenhemel en de aarde

zonder angst om te vallen

durf ik weer te leren om van alles te proeven
durf ik zware woorden van mij af te dragen

want mijn vleugels, mijn armen zijn er

om mij op te vangen

Mei 2023

Op de automatische piloot

de raderen bewegen alleen, als ik beweeg
ik tel de stappen die ik zet, een voor een
duizenden tanden die in elkaar haken vanuit mijn tenen
tot aan mijn nek, waar mijn hoofd zich aan koppelt

dan begint het binnen in me pas te draaien
mijn knieën die soms kraken
mijn hakken die soms blijven haken
en zo haperen ook mijn gedachten

want ik kan niet genoeg nadenken, als ik niet verder loop
zoals een plaat niks meer is dan vinyl
zolang hij niet onder een naald mag draaien
de muziek, de woorden, willen dan niet uit mij komen

neergeslagen stof dat tussen mijn botten loskomt
en mijn longen uiteindelijk uitblazen
gedachten die mijn benen omhoogpompen
en onder mijn zolen moeizaam worden vermalen

met iedere stap die ik zet
ontwar ik de chaos als een haspel
met iedere zwaai van mijn arm
komt er een dikke knoop los

soms wil ik alleen maar voor eeuwig blijven lopen
want op dat moment voel ik mij toch het meest mens
voor al het denken dat anders niet los was gekomen

dan ga ik door

door tot de rand van de wereld mij uit komt dagen
tot mijn tenen over de kant krullen

en dan draai ik mij weer om

Juni 2023

Groeipijn

ik groei
ik vang op

duizenden druppels water in een regenton
zachte miezer, hevige buien en de dauw
die van het blad zo langzaam naar beneden komt

ik vang het op in de kom van mijn armen
ik laat het rusten in een vaas op mijn schoot
ik schep het op met het kopje van mijn hand

om alle gaten in mijn lichaam met planten
op te vullen en het kale landschap uit te dunnen

tot ik op een dag wakker word, en beseft dat
het geraamte onder de planten ook is gaan groeien

dan vraag ik me af

of mijn oude kamer altijd al zo knus was?
of mijn kleren niet meer bij mij horen?
of de stad die eens zo groot mocht lijken
alleen maar kleiner is geworden

in de ogen van een plattelandsmeisje

dan wens ik soms

dat de wereld even stopt met draaien
geen stroming van wolken
geen regendruppels die voorbij jagen

ik wil dan even de groeipijnen niet voelen
terwijl ik zo graag onder de zon wil bloeien

ik denk aan het kleine meisje
dat bij opa en oma met moeite over de rand
van de regenton probeert te kijken

het wachten tot ik lang genoeg ben
om het opgevangen water aan te raken

